

Vihdoin klassinen pöllöyö!

2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen viimeinen vuosi 2009 jää ainakin minulle mieleen kaikkien aikojen pöllövuotena. Ennennäkemättömän myyrähuipun vuonna keväisiltä ja kesäisiltä kuunteluretkiltä ei tarvinnut palata tyhjin käsin. Kesäisillä yöretkillä kuulin pöllöpoikueita reilusti enemmän kuin aiemmin yhteensä.

Hyvissä ajojen jo keväällä varasinkin itselleni syksyksi "pöllöjakson" Haliakselle. Ajattelin, että siellä voisi olla mukavaa, kun kesän ennätykselliset pöllöpoikueet lähtevät puskemaan syksyn ajamana kohti etelää. Kun pöllöjä ylipäättään pääsee melko harvoin edes näkemään, on sitäkin kiinnostavampaa tutkia pöllöjä kädessä ja opiskella rengastuksen yhteydessä eri lajien iän ynnä muun määrittämistä.

Kuvittelin lokakuun alun olevan sopivaa pöllöaikaa ja samalla muutoinkin hyvää lintuaikaa. Pöllöjen suhteen säät eivät kuitenkaan olleet jaksolla kovin suotuisia, vaan tuulia ja sateisia öitä oli liiaksikin asti. Vihdoin lokakuun 8. päivän iltana tuuli tyyntyi ja kuu valaisi tulevan yön näyttämön. Sää vaikutti siis lupaavalta. Jokohan nyt tulisi se kennon pöllöyö?

Vastoin oletuksia iltayöllä ei vielä tapahtunut sen kummempia. Joitakin pöllöjä kyllä tuli, mutta odotukset olivat hieman korkeammalla. Puolen yön aikaan, hienoisen pettymyksen vallitessa, loppuyön pöllörundit jaettiin rengastajien kesken ja aseman väki siirtyi yöpuulle.

Itselleni napsahti kello kahden kierros. Ajattelin valvoa siihen asti ja tapoin aikaa aseman päiväkirjoja lueskelemalla. Hieman vaille kahden keräsin kampsuni ja lähdin rundille. Jo aseman oven avatessani varpuspöllön skaalalauluja kuului eri suunnista kuun valaistessa kelmeästi maisemaa. Välttämättä tuli hieman erikoinen olo; mitähän kummaa täällä oikein tapahtuu?

Lompsin ensin varismökin petoverkolle, jossa roikkui yksi varpuspöllö. En kuitenkaan ryhtynyt normaaliin ta-

paan heti irrottamaan sitä, vaan ajattelin varmuuden vuoksi katsoa vielä muutaman verkon eteenpäin, kun jotenkin tuntui siltä, että kaikki ei nyt ole ihan kohdallaan. Jatkoin verkorundia eteenpäin valaisten taskulampulla aina yhtä verkkoa kerrallaan. Petoverkkoja oli pyynnissä yhdeksän, ja varpuspöllöjen toivossa jätettiin myös pikkulintuverkkoja yöksi auki.

Ja pöllöjä sitten verkoissa piisasikin! Suunnilleen joka verkossa roikkui yksi tai kaksi pöllöä, pääasiassa varpuspöllöjä. Korkealla latvaverkossakin niitä oli muutama. Lisäksi useamman kerran katsoessani hetken verkkoa taskulampulla näin, että pöllö lensi verkkoa päin, mutta kimmahti takaisin jäämättä kiinni. Verkkokeppien nokissakin istuskeli varpuspöllöjä, jotka antoivat katsoa itseään lähietäisyydeltä taskulampun valossa. Ja koko rundin ajan varpuspöllön skaalalaulua ja kitinää kuului eri suunnista. Olo oli varsin epätodellinen. Paljonkohan pöllöjä mahtokaan olla pakkaantuneena Uddskatanin kärjen alueella tuona yönä?

Viimeiseltä verkolta etelämetsästä soitin asemalle noin klo 2.15, että verkoissa on 13 pöllöä, neljää lajia. Että tulkaahan vaan kaikki muutkin rengastajat hommiin. **Alexi Lehikoisen, Tatu Leppäsen ja Kaisa Välimäen** avustuksella irroteltiin rundin saalis ja siirryttiin aseman rengastushuoneeseen rengastamaan, mittaamaan ja kuvaamaan. Haliaksen stajikone **Aatu Vattulainenkin** raotti suolaisen merituulen ahavoittamia luomiaan yhden viirupöllöllisen veran, taisi olla asemavuodari.

Kaikkiaan tuolta yhdeltä rundilta kertyi lopulta 17 pöllöä: varpuspöllö 12, helmipöllö 2, sarvipöllö 2 ja viirupöllö 1. Ja koko yön saalis oli mehevät 39 pöllöä: varpuspöllö 29, helmipöllö 5, sarvipöllö 4 ja viirupöllö 1.

Saattaapa mennä hetki, ennen kuin vastaavaa pääsee uudelleen kokemaan. Tervetuloa Haliakselle!

Pasi Pirinen